

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 150.

44de Møde.

Onsdagen den 3die April.

(Forts.)

Finantsministeren: De af den ærede Taler stillede Ændringsforslag foranledige mig til ganske faa Bemærkninger. Den første er den, at de Marsager, som fortiden tale for, at man ikke kan ansee det tilraadeligt at røre ved den svævende Statsgjæld, formeentlig ikke ville være ophørte til 1851, om ogsaa Freden til den Tid maatte være tilveiebragt. Det vil nemlig let skjønnes, at det en rum Tid efter Fredens Afslutning maaskee endnu kan være betænkeligt for Statskassen paa een Gang at træffe Forandringer, der ville medføre en Udtælling af et Par Millioner, hvilket er det, som den svævende Statsgjæld, pleier at udgjøre. Naar den ærede Rigsdagsmand har foreslaaet, at Aaret 1851 skulde sættes som Grænsen for Lovens Udøvelse, istedetfor 1852, saa turde jeg maaskee henvise den ærede Taler netop til det Udvalgs Uttringer, som han selv har paaberaabt sig for sin Anskuelse, da netop dette Udvalg har foreslaaet den Termin, som foreligger, nemlig 31te Marts 1852. Hvad angaaer den Beretning, som det, hvis de øvrige Ændringsforslag blive forkastede, skulde paalægges Finantsministeren at afgive til December d. A., saa troer jeg, at det er noget Usædvanligt, at man affordrer Regjeringen Beretning om Virkningen af en Lov, som ikke indeholder noget Nyt. Den Beretning, som Finantsministeriet til Efteraaret vil kunne afgive, er nemlig den samme, som foreligger i Motiverne, da Lovforslaget kun gaaer ud paa at fortsætte den nærværende status quo, men at give Finantsministeriet den Bemyndigelse til denne Fortsættelse, som det savner for en Deel af de Instituter, der kunne indbetale til Statskassen, navnlig Sparekasserne.

Winther: Der var en Dplysning, som jeg vilde udbede mig af den høitærede Finantsminister, nemlig i Anledning af nogle Uttringer i Motiverne, som ledsagede denne Lov. Der staaer nemlig, at Finantsministeriet har under 7de Juli f. A. tilfagt Justitsministeriet, at de Summer, som indkomme ved Salget af Lehnis eller Stamhuses Fæstegods, og som ikke paa anden Maade ere at anbringe, kunne foreløbigt modtages til Forrentning af Statskassen, indtil Udgangen af Marts 1850, mod 4 pCt. Rente og Tilbagebetaling efter eet Mars Barsel. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Finantsminister, hvorfor han nu har fundet Anledning til at staae sig en Bemyndigelse i saa Henseende. Jeg kan ikke indsee Grunden til, at han nu søger en Bemyndigelse, da han dog tidligere af sin egen Magtfuldkommenhed har givet Justitsministeriet dette Tilfagn. Dersom det ikke var nødvendigt for ham at have nogen Bemyndigelse i 1849 (den 7de Juli), saa troer jeg heller ikke, at det var nødvendigt at have den nu, og derfor ønskede jeg gjerne, da der ikke indeholdes Noget om den Sag i Motiverne, at den ærede Minister vilde med et Par Ord forklare dette.

Finantsministeren: Jeg tror, at Svaret herpaa indeholdes i en simpel Henvisning til det aabne Brev om det midlertidige Forbehold af 5te Juni 1849.

David: Da jeg ikke havde ifinde at tale imod det forelagte Lovforslag, som jeg fortiden aldeles tiltræder, og da jeg heller ikke troer, at dette vil være nødvendigt, efterat den ærede Finantsminister har viist de foreslaaede Ændringsforslags Uhenstigtsmæssighed, saa skulde jeg ikke have taget Ordet, isald jeg ikke ansaae det nødvendigt at maatte erklære, at jeg paa ingen Maade kan samstemme med de Anskuelser om den svævende Gjæld i Almindelighed, som ere gjort gjældende i Landsktinget, og som den ærede Taler tildeels har paaberaabt sig. Jeg